

Sarusi Mihály

Körösztre köröszt

(Karácsonyaim)

Karácsonykor halt meg anyám, mire föl – csak azért is, öcsémhez hasonlóan – karácsonykor házasodtam.

Az advent sem volt akármilyen: várni édesanyám végét, s készülni édes páromnak valómmal az új, valóban felnőtt, tényleg teljes életre. Várni a Megváltót – biza ilyeneket is jelentett. Meg jelentette később – nemrégiben – az eszevesztett betegségezt leányunkból; s a rém – a Jó Isten tán megsegít továbbra is – tovatűnni tetszik.

Megváltót várni? Édes Istenem.

Mennyi könny! Megannyi öröm!

Gyermekként egyszerűbb volt: vártuk a Jézuskát, s e készület tele titokkal, reménnyel, bizakodással – bizalommal minden iránt, mi élet! Ami előttünk áll. Mivel beleszületett az ember, már-már természetes volt, hogy amit várunk, beteljesedik.

Hogy Jézusnak meg kell születnie – újra és újra, mindörökké – e napon, nyilvánvaló volt; ma úgy sejtem, bennünk születik újjá – az Úr. Benned, bennem.

A közös ének, a karácsonyfa alatti családi karéj melege az ajándék, mit máig őrzünk szívünkben. A játék elromlott, az édesség elfogyott, ez a szép ajándék örökké melegíteni fog.

Örökre? Míg lélegzetet veszünk.

S miközben én azon a szentestén egy budai kaszárnyában zokogtam – jól tudtam, rövidesen itt hagy bennünket édesanyánk, s ráadásul oly elviselhetetlen vazallus-Magyarország csatlós seregében szolgálni –, Farkas Bözsike, élt 41 évet, az utolsókat sóhajtotta: Jó lett volna még élni.

Természetesen anyám temetésén nem lehettem ott, hisz az úgynevezett Magyar Néphadsereg foglya voltam.

Amikor rá nyolc évre a halál emlékét esküvőnkkel igyekeztem magamból kitörölni, álomban még anyámmal diskuráltam. Jó ideig, ahogy lehunytam a szemem, megjelent.

Még hogy én, húszévesen, árva maradtam! Húgom tizennégy múlt.

Erdélyi nászutunkon – szenteste a vonaton – oláh legényke kántált.